

fastsatte Regler at lade foretage en Afstemning herom ude omkring i Landet. Det hedder, at det skal være Vælgerne, der skulle stemme, og jeg gaar ud fra, at Meningen er, at det skal være Folketingsvælgerne, der skulle stemme. Men jeg synes, at i en Sag som denne kan man ikke indskrænke sig til at lade en Afstemning omfatte kun et ganske lille Punkt, naar man har gennemført alt det øvrige. Først bagefter at gaa ud til Vælgerne, synes jeg, er højst urigtigt.

Hvis en saadan Folkeafstemning virkelig skulde blive gennemført, vil jeg ogsaa anse det for meget uheldigt, om det kun skulde være Vælgerne, der skulde have Lov til at stemme. Jeg synes, hele Folket skulde have Lov til at stemme, navnlig synes jeg, Ungdommen og særlig den Ungdom, der skal kaldes under Vaaben, skulde have Lov til at tilkendegive sin Stilling ved en saadan Folkeafstemning.

Men jeg har nu ikke et Øjeblik troet, at en Folkeafstemning nogen Sinde skulde komme til at finde Sted. En saadan er ikke hjemlet i vor Forfatning. Den vilde altsaa kun kunne iværksættes, naar der var vedtaget en bestemt Lov om dette Punkt, og jeg tvivler om, at en saadan Lov nogen Sinde vil blive Virkelighed. Men jeg tror, det er klogt handlet af dem, der have regnet dette ud. Det kan muligvis tage sig ganske godt ud. Naar man nu gaar til de almindelige Folketingsvalg, kan man berolige Vælgerne med, at en saadan Folkeafstemning er stillet i Udsigt, og det er muligt, man derved kan lulle mange Vælgere i Søvn, saa at de slaa sig til Taals og blive tilfredse med det, som foreslaas her. Men det maa staa Vælgerne klart, at den Folkeafstemning, der er ment, gælder ikke Ordningen af vort Forsvar, men kun en enkelt Del af den: om København skal være en halv eller hel Fæstning, for alt det øvrige bliver afgjort, uden at Vælgerne faa Lov til at give deres Mening til Kende.

Under Forhandlingerne i Udvalget er det kommet til at staa endnu klarere for mig end tidligere, at der ikke eksisterer Traktater eller Forpligtelser, at der ikke er øvet nogen Pression fra Udlandets Side om, hvorledes vi skulle ordne vort Forsvar, at den danske Regering er suveræn i dette Spørgsmaal, at vi kunne indrette lidt, meget eller slet intet Forsvar, vi ere ikke i mindste Maade afhængige af nogen, vi raade her fuldstændig over, hvorledes vi ville indrette og ordne denne

Sag. Socialdemokratiet staar derfor ligesom ved Sagens første Behandling, og ligesom vor Stilling var i Forsvarskommissionen, paa vort Forslag om Afrustning m. m. Det er vor Overbevisning, at vort Land vil være bedst tjent hermed, og jeg synes, at jo mere man ser paa de Forslag, som ere stillede fra anden Side, des mere umulige blive de. Jeg skal nævne en enkelt Ting, f. Eks. det Forsvar, man har tænkt at ville indretteovre i Jylland, hvor man muligvis mener at kunne samle 12—16,000 Mand. Tænkter man sig, at Jylland blev angrebet af en Stormagt som f. Eks. Tyskland, og denne sendte blot et enkelt Armékorps herop paa 30,000 Mand, er det klart for enhver — man behøver ikke at være sagkyndig eller spørge nogen sagkyndig til Raads i denne Sag —, at den ulykkelige jydsk Hærs Skæbne er paa Forhaand beseglet. Det vil være umuligt for den at øve nogen Modstand af Betydning. Denne jydsk Hær vil ikke have andet at gøre end ganske simpelt at lade sig afvæbne og arrestere med det samme. Men de Herrer sige: der skal være et virkeligt Forsvar, et effektivt Forsvar, der skal flyde Blod ved dette Forsvar. Hvor meget Blod have de tænkt, der skal flyde i Tilfælde af, at Jylland skulde blive angrebet? Ville de have hele Hæren slagtet eller kun visse Dele af den slaaet ned? Dens Skæbne er jo afgjort, der er ingen som helst Redning for den, der er ingen som helst Mulighed for, at den vil kunne øve en Modstand, som vil faa nævneværdig Betydning. Og paa samme Maade vil det gaa med den saakaldte fynske Hær, og paa samme Maade vil det ganske sikkert ogsaa gaa med Østhæren, Hovedhæren, som skal samles paa Sjælland. I Tilfælde af et Stormagtsangreb vil denne Hær ikke kunne øve Modstand af nævneværdig Betydning.

Den Hær, vi kunne samle, skræmmer ingen, standser ingen, betrygger slet ikke vort Lands Selvstændighed, men kan maaske i visse Tilfælde endog blive en Fare for vort Land. Naar vi derfor foreslaa, at Danmark skal afvæbne, er det ikke Fejghed, ikke Selvopgivelse fra vor Side, men det er ud fra den Kendsgerning, at een Mand kan nu engang ikke kæmpe overfor 40 Mænd, der maaske ere bedre bevæbnede og trænede, end han er selv. Det er efter klar og rolig Overvejelse, at vi stille dette Forslag. Det er i ærlig Erkendelse af vor egen Lidenhed, af, at vi ere ude af Stand til at hævde vort Lands Selvstændighed med Vaaben i Haand. Men Danmark har